

Arrest

nr. 269 548 van 8 maart 2022
in de zaak RvV X16 / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 18 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 20 februari 2021, diende op 26 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 juni 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 15 juli 2021.

1.3. Verzoeker, die via zijn sociaal assistent in contact kwam met de organisatie "*Mosaico Azioni per i Rifugiati*", keerde op 2 juli 2021 terug naar Italië. Op 9 juli 2021 kwam hij België terug binnen.

1.4. Op 6 september 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Deze beslissing werd op 8 september 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Tripoli en heeft de Libische nationaliteit. U had problemen met uw echtgenote en besloot haar op 10 januari 2016 af te zetten bij haar familie. Haar familie zat echter in een militie en dreigde u te vermoorden. U dook onder bij een vriend van u en diende klacht in tegen de familie van uw echtgenote. U zocht hierna een ander huis in Tripoli, maar voelde zich er niet veilig omwille van de oorlog en het willekeurig geweld. Op 3 of 4 mei 2017 vertrok u uit Libië en op 9 mei 2017 kwam u aan in Italië, waar u in het Settimo opvangcentrum in de buurt van Turijn terecht kwam. Die nacht werden uw spullen en die van iemand anders gestolen. U besloot om de dag nadien klacht in te dienen bij de politie. Zodra u terugkwam, werd u op het bureau van de directie geroepen. Een Italiaanse man begon te roepen en de persoon die vertaalde zei dat u beter het land kon verlaten, wat u uiteindelijk deed op 12 mei 2017. U reisde door naar Duitsland en diende daar op 16 mei 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Na drie maanden kreeg u een negatieve beslissing. Op 4 januari 2019 reisde u in het kader van de Dublin procedure terug naar Italië en diende er op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. U verliet Italië op 18 februari 2021 omdat u nog steeds geen antwoord gekregen had op uw verzoek om internationale bescherming. U reisde door naar België, waar u aankwam op 20 februari 2021. Op 26 februari 2021 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. Omwille van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming werden de Duitse en Italiaanse asielinstanties gecontacteerd. Uit het schrijven van de Italiaanse asielinstanties op 31 mei 2021 bleek dat u intussen subsidiaire bescherming ontvangen had, geldig tot 2026. Bij uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd dit aan u meegedeeld.

Na overleg met uw sociaal assistente kwam u in contact met Mosaico Azioni per i Rifugiati, een organisatie voor en door vluchtelingen die helpt met het integreren van de vluchtelingen in Italië. Zij zouden u helpen bij een terugkeer naar Italië. Op 2 juli 2021 keerde u terug naar Italië en kreeg onderdak en voedselbonnen van deze organisatie. Zij hielpen u ook met het zoeken naar huisvesting en het verkrijgen van uw officiële verblijfsdocumenten. Omdat u na een week nog steeds geen antwoord gekregen had van de Italiaanse autoriteiten en omdat u overdag niet kon blijven op de plek waar u sliep, besloot u op 9 juli 2021 terug naar België te komen.

U wenst niet naar Italië terug te keren omdat u er geen rechten heeft, omdat u er in de gevangenis zou belanden omwille van uw verklaringen op het CGVS en omdat u er problemen zou ondervinden met de Italiaanse burgers omwille van racisme.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: een kopie van uw familieboekje; een kopie van de identiteitspagina van uw Libisch paspoort, uitgegeven op 10 augustus 2015; een kopie van enkele pagina's van uw oud Libisch paspoort, uitgegeven op 20 september 2012; een kopie van uw Libisch rijbewijs; een kopie van uw Libische identiteitskaart; een kopie van het proces-verbaal van de Italiaanse politie d.d. 10 mei 2017 naar aanleiding van een diefstal in het opvangcentrum waar u verbleef; een kopie van een psychologisch attest opgesteld door psycholoog Elisa Moro op 12 oktober 2019 waarin zij verklaart dat u zich op dat moment op een punt bevond waar u niet gelukkig was en nood had aan iets wat uw algemene gemoedstoestand kon verbeteren, maar dat u nog steeds een veerkrachtige persoon was die nog steeds zocht naar stabiliteit in zijn leven; een kopie van uw tijdelijke Italiaanse verblijfsvergunning, d.d. 23 januari 2019; een kopie van uw werkcontract bij een interimbureau in Italië; een reisdocument dat u verkregen heeft van de DVZ en geldig is van 21 juni 2021 tot 30 juli 2021; een kopie van een informatiefiche van de Italiaanse asielinstanties waarin staat dat het informatiebureau tot nader order gesloten blijft en dat u moet bellen of een email moet sturen; een afprint van de mails die Mosaico in uw naam verstuurd om uw verblijfstitel in orde te brengen na uw aankomst in Italië op 2 juli 2019; een kopie van twee steunbrieven van Mosaico d.d. 9 juli 2021 en 16 augustus 2021 waarin wordt aangegeven wat de organisatie voor u heeft proberen te doen inzake het regelen van huisvesting en uw verzoek om internationale bescherming, maar dat hun pogingen voorsnog onbeantwoord zijn gebleven; een video waarin u zegt

dat u al 480 dagen aan het wachten bent op een beslissing van de Italiaanse asielinstanties en dat u er fysiek en mentaal doorzit; drie video's waarin u toont welke job u uitvoert.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name het schrijven van de Italiaanse asielinstanties op 31 mei 2021, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle

gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Italië, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, waaronder de diefstal van uw spullen bij aankomst in Italië – waarvoor u trouwens een klacht kon indienen (zie de kopie van het proces-verbaal van de Italiaanse politie d.d. 10 mei 2017) –, een directrice van het Rode Kruis die u vertelde dat u geen rechten had en een andere medewerker van het Rode Kruiscentrum waar u verbleef die u vertelde dat u het land beter kon verlaten omdat u een klacht ingediend had omwille van bovenstaande diefstal (CGVS, p. 10-12), het feit dat u identiteitsdocumenten nodig had om verscheidene administratieve zaken in orde te brengen (CGVS, p. 5, 8 en 11), evenals arbeidsomstandigheden waarvan u vond dat deze onwaardig waren wegens te laag loon en te zwaar werk voor dit loon (CGVS, p. 10-11), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw actuele situatie als begunstigde van internationale bescherming in Italië betreft, moet voorts worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden temeer aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië bij uw kortstondige terugkeer van 2 tot 9 juli 2021 (CGVS, p. 8-9) geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting en levensonderhoud - u kon overdag niet blijven op de plek waar u sliep en moest bedelen voor voedsel - , alsook op het vlak van administratie - u kreeg uw officiële verblijfsvergunning niet in orde binnen voormelde tijdsperiode (CGVS, p. 8-10) -, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd evenmin aan dat u uw rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat betreft uw verklaringen op straat te hebben moeten leven als een dakloze, moet hierbij een grote kanttekening gemaakt worden. Gedurende de hele week dat u in Italië verbleef, beschikte u 's avonds en 's nachts over een slaapplek. Dat u hier overdag niet terecht kon, verandert niets aan het feit dat u wel degelijk over onderdak beschikte (CGVS, p. 8-10). Bovendien had de organisatie Mosaico zich ertoe verbonden u te ondersteunen en onderdak te bieden tot u uw papieren in orde kon brengen. Uit de door u neergelegde attesten blijkt ook dat zij contact legden met de gemeente om u volwaardige huisvesting te kunnen aanbieden (CGVS, p. 10 en documenten 13 en 15 in de groene map).

Ook uw verklaringen te hebben moeten bedelen voor eten dienen met een korrel zout genomen te worden. Mosaico gaf u gedurende de week dat u er verbleef immers voedselbonnen waarmee u eten in de supermarkt kon kopen. Dat u nergens plek had om te koken (CGVS, p. 8), dient ook gezien te worden binnen de context waarin u zich bevond, met name een tijdelijk verblijf vooraleer u uw papieren in orde kon brengen en er een permanente oplossing voor u gevonden kon worden. Daarenboven dient ook nog toegevoegd te worden dat u gedurende de zeven dagen dat u in Italië verbleef twee- of driemaal pizza aangeboden kreeg van de persoon die u hielp namens Mosaico (CGVS, p. 8). Dit toont nogmaals aan dat zij u ter goeder trouw ondersteunden.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat u na het vernemen van uw subsidiaire beschermingsstatus terugkeerde naar Italië, waar u slechts een week verbleef vooraleer terug te komen naar België (CGVS, p. 8-9). Gedurende deze week ondernam u pogingen om uw status te officialiseren : de organisatie Mosaico hielp u om contact te leggen met de instanties die uw status in orde konden brengen (CGVS, p. 8-9 en documenten 13 en 15 in de groene map). Echter besliste u amper een week na aankomst en slechts drie dagen na het versturen van een mail naar de Italiaanse asielinstanties (document 12 in de groene map) om reeds terug te gaan naar België. Dergelijk handelen getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er uw rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

Waar u zich beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigten van internationale bescherming in Italië het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn, volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming (CGVS, p. 13), laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.

Wat betreft uw vrees dat u bij terugkeer naar Italië in de gevangenis opgesloten zal worden omwille van de verklaringen die u op het CGVS aflegde en waarbij u de Italiaanse asielinstanties aanklaagde (CGVS, p. 12-13), dient er op gewezen worden dat de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielprocedure confidentieel zijn en niet doorspeeld zullen worden aan de Italiaanse autoriteiten. Bijgevolg kunt u uw vrees in de gevangenis te belanden omwille van uw uitspraken hier op het CGVS niet concreet maken.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en uw Libische nationaliteit staan niet ter discussie. Uw psychologisch attest wijst er enkel op dat u zich niet goed voelde en nood had aan stabiliteit, maar vermeldt verder geen ernstige psychische problemen. Uw tijdelijke verblijfstitel en arbeidscontract uit Italië staan niet ter discussie. Dat u lang heeft moeten wachten in Italië vooraleer er een beslissing genomen werd, zoals u in een van uw video's uitlegt, wordt niet betwist. De video's met betrekking tot het werk dat u moest doen, dienen gezien te worden in het kader voorafgaand aan het verkrijgen van internationale bescherming en veranderen ook niets aan deze beslissing.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Libië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 1, A, §2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Volgens verzoeker is er daarnaast sprake van een manifeste appreciatiefout.

Hij betoogt dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en meent dat zijn relaas geloofwaardig is. Hij zou geen bescherming kunnen krijgen van de Italiaanse autoriteiten en beroept zich op het voordeel van de twijfel. Hij meent aanspraak te kunnen maken op de bescherming van de Belgische autoriteiten.

Hij legt uit dat hij niet op de hoogte was van zijn internationale beschermingsstatus in Italië. Hij zou uit Italië zijn vertrokken vooraleer hij in kennis werd gesteld van de toekenning van die status en stelt in vraag of hij wel degelijk in bezit is van die status. Het administratief dossier bevat volgens hem geen spoor meer van het schrijven van de Italiaanse autoriteiten van 31 mei 2021. Op 16 september 2021 bevestigde de organisatie MOSAIC dat zij nog geen antwoord ontvingen van de Italiaanse asielinstanties met betrekking tot zijn verzoek om internationale bescherming. Dat die brief ondertekend werd door de uitvoerend directeur betekent volgens hem dat er nog steeds geen nieuws is en dit meer dan drie maanden nadat hij zelf naar MOSAIC stapte met de vraag om hulp. Hij zou ook duidelijk verklaard hebben tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij niet in het bezit is van enig document betreffende zijn status en hij Italië verliet omdat hij het wachten moe was. Hij weet niet wat de inhoud is van de brief afkomstig van de Italiaanse autoriteiten, die hem getoond werd tijdens het persoonlijk onderhoud nu hij daar geen kopie van ontvangen heeft. Hij zou tevergeefs gepoogd hebben om in Italië documenten te bekomen.

Vervolgens betoogt hij dat het niet is omdat hij in Italië een beschermingsstatus zou hebben gekregen dat hij in België uitgesloten dient te worden. Er diende volgens hem onderzocht te worden of er sprake is van een verregaande materiële deprivatie bij terugkeer naar Italië. Hij zou wel degelijk melding hebben gemaakt van een onderscheid in behandeling ten opzichte van Italiaanse onderdanen en van het gebrek aan effectieve bescherming dat hij ondervond gedurende zijn lange verblijf in Italië. Zijn problemen, waaronder discriminatie, het feit dat er geen gevolg given werd aan zijn klacht en dat hij

onheus behandeld werd, zouden steun vinden in internationale verslagen, waaronder het AIDA rapport. Hij voegt toe dat hij een klacht had ingediend wegens diefstal, maar er hiermee niets gebeurde en hij daardoor bejegend werd. Als hij al werk kreeg in Italië werd hij er uitgebuit en de opvang zou er tekortschieten.

Het zou hem niet verweten kunnen worden geen inspanningen te hebben geleverd in Italië nu hij er zelfs naar terugkeerde in de hoop er een normaal leven te kunnen leiden. Zijn inspanningen werden bevestigd door MOSAICO. In afwachting van zijn documenten kon hij er geen werk, huisvesting enz. krijgen, waardoor hem niet verweten kan worden dat hij er zich slechts acht dagen heeft opgehouden.

Hij wijst op de nood aan psychologische bijstand en voegt toe fragiel te zijn, wat volgens hem blijkt uit een attest opgesteld door een psychiater, waarmee geen rekening werd gehouden door de commissaris-generaal.

2.2. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende nieuwe stukken:

- Schrijven van MOSAIC d.d. 16/9/2021;
- AIDA verslag - 2020 - update juni 2021 – uittreksels.

Op 14 februari 2022 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij stelt dat hij zijn rechten in Italië, na een terugkeer vanuit België, niet kon doen laten gelden ondanks hulp van een gespecialiseerde vluchtelingenorganisatie. Hij voegt de volgende stukken bij:

- Psychologisch attest d.d. 2/2/2022;
- Psychologisch attest d.d. 17/11/2021;
- Vertaling van de mail van 6/7/2021 van Mosaico Refugees;
- Mail van 6/7/2021 van Mosaico Refugees;
- Vertaling van de bevestiging van verificatie van de handtekening;
- Bevestiging van verificatie van handtekening;
- Vertaling van mail van 2 juli 2021; signaliseringskaart van verzoeker door Mosaico: bevestiging dat verzoeker zich in een zeer slechte toestand bevond, totale stress en desoriëntatie;
- Mail van 2 juli van Mosaico;
- Letter of support van Mosaico dd. 16/8/2021 : zij ondersteunden verzoeker na een eerste terugkeer vanuit België en bevestigen dat zij zelfs geen bewijs van erkenning konden bekomen;
- Bevestiging van hulpverlening door MOSAICO op 16/09/2021;

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Italië. Uit de stukken van het administratief dossier (AD CGVS, deel 8 DVZ, “Eurodac Search Result”, d.d. 26 februari 2021; het schrijven van de Italiaanse autoriteiten van 31 mei 2021 “*Ministero dell'interno, dipartimento per le Libertà Civili e l'Immigrazione*”) blijkt inderdaad dat verzoeker reeds de subsidiaire beschermingsstatus geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië en dat zijn verblijfstitel er geldig is tot 2026. Verzoeker kan niet worden bijgetreden stellende dat er zich geen informatie zou bevinden in het administratief dossier omtrent de status die de Italiaanse autoriteiten hem hebben toegekend. Er zijn bovendien geen indicaties dat verzoeker thans niet langer de internationale beschermingsstatus in Italië zou genieten. Het louter betwisten van de hem verleende subsidiaire beschermingsstatus, betreft slechts een niet-onderbouwd argument dat geen afbreuk kan doen aan de

objectieve vaststellingen uit het administratief dossier. Dat de organisatie Mosaico op 6 juli 2021 mails richtte aan "rifugiati.milano", waarin gevraagd werd naar het resultaat van zijn verzoek (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12; stukken 3, 4, 5, 6, 7 en 8 gevoegd bij de aanvullende nota) en dat diezelfde organisatie op 16 september 2021 (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift; stukken 9 en 10 gevoegd bij de aanvullende nota; AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 15, "attest Mosaico 16/8/2021") verklaarde verzoeker geholpen te hebben m.b.t. huisvesting, eten en contacten met de asielinstanties, maar dat alle inspanningen zonder resultaat zijn gebleven waardoor verzoeker zelf zijn weg dient te zoeken tot men een antwoord zal krijgen, doet ook geen enkele afbreuk aan de hem toegekende status. De briefwisseling van Mosaico werd bovendien opgesteld op basis van verklaringen, die de objectieve informatie van de Italiaanse autoriteiten bezwaarlijk kan doen tegenspreken. Daarenboven wordt dergelijke informatie, die niet meer is dan een persoonlijke verklaring, verder niet onderbouwd, waardoor de bewijswaarde ervan relatief is en alleszins niet volstaat om aan te nemen dat verzoeker niet (meer) zou kunnen worden beschouwd als begunstigde van internationale bescherming.

Betreffende verzoekers huidige argumentatie omtrent de actuele geldigheid van de verblijfstitel die hem in Italië werd toegekend, namelijk de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Zoals reeds supra vermeld, blijkt daarentegen dat de verblijfstitel van verzoeker geldig is tot 2026 (AD CGVS, deel 8 DVZ, "schrijven van de Italiaanse autoriteiten van 31 mei 2021 *"Ministero dell'interno, dipartimento per le Liberta Civili e l'Immigrazione"*).

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: de VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het

Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

Uit de verklaringen van verzoeker en het betoog in zijn verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Italië zal terechtkomen in een situatie van

zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoeker vertrok naar eigen zeggen uit Italië omdat hij er geen documenten kreeg, hij er niet meer wilde bedelen voor zijn eten en er niet meer op straat wilde leven (CGVS verhoor, p. 9). Hij voegde toe dat hij er geen rechten had, er niet gezien werd als een volwaardig mens en dat hij er, zelfs toen hij tewerkgesteld was, werd afgeperst (CGVS verhoor, p. 10).

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Italië sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Teneinde de algemene situatie in Italië te beschrijven, voegde verzoeker een gedeelte van het AIDA rapport van 2020, update juni 2021 als stuk 4 bij zijn verzoekschrift. In dit onderdeel van het AIDA rapport leest de Raad dat begunstigden van subsidiaire bescherming zich vrij kunnen bewegen op het Italiaanse grondgebied, een reisdocument kunnen bekomen (p. 179), gedurende 6 maanden recht hebben op opvang in het SAI-systeem (Opvang- en Integratiesysteem – *“Sistema di accoglienza ed integrazione”*) (p. 181), wat verlengd kan worden in uitzonderlijke omstandigheden (p. 182), dat er daarnaast wordt ingezet op integratie via het onderrichten van de taal, de fundamentele rechten en plichten vervat in de Italiaanse Grondwet, de openbare diensten en via een oriëntatie op de arbeidsmarkt (p. 183). Verder wordt in het AIDA rapport beschreven dat begunstigden van subsidiaire bescherming dezelfde rechten hebben als Italiaanse onderdanen betreffende de toegang tot de private huisvestingsmarkt (p. 183), de arbeidsmarkt (p. 184), de sociale zekerheid en de gezondheidszorg (p. 185).

De Raad ziet niet in op welke wijze de situatie, waarin beschreven wordt dat begunstigden van internationale bescherming dezelfde rechten hebben als Italiaanse onderdanen, strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker bleek overigens in staat om beroep te doen op een organisatie in Italië om hem te voorzien in opvang en voedsel en hem verder bijstond met het contacteren van andere instanties. De Raad wijst er hierbij op dat, nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien nu zij, zoals reeds *supra* aangestipt, het recht hebben om in Italië te werken. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij persoonlijk in Italië verplicht werd op straat te verblijven of er in mensonwaardige omstandigheden te leven. Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, waarbij bovendien moet worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde welke concrete stappen hij gedurende zijn zeer beperkte verblijf in Italië, van enkele dagen reeds zou genomen hebben om de huisvesting te bekomen, houdt niet in dat vreemdelingen er niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet op zoek zou kunnen gaan naar een huisvesting of naar tewerkstelling.

De landeninformatie waaruit geciteerd in het verzoekschrift laat aldus niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Italië *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Italiaanse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de

Raad in het AIDA rapport, waaruit geciteerd in het verzoekschrift, geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een precare situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Italië. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van zijn verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In casu ligt de situatie voor van een alleenstaande man van 46 jaar. Verzoeker keerde terug naar Italië nadat hij bij aankomst in België d.d. 20 februari 2021 erop werd gewezen dat hij in Italië over een subsidiaire beschermingsstatus beschikt. In zijn hoedanigheid van subsidiair beschermde verbleef hij echter slechts van 2 tot 9 juli 2021 in Italië. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat dit een zeer korte periode betreft en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de omstandigheden waarin hij gedurende die korte periode terecht is gekomen, voldoen aan de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid zoals bepaald door het Hof van Justitie (zie *supra*). Bovendien blijkt dat verzoeker via de organisatie Mosaico voedselbonnen en onderdak kreeg. De pertinente motieven dienaangaande van de commissaris-generaal worden door de Raad bijgetreden en luiden als volgt: *“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië bij uw kortstondige terugkeer van 2 tot 9 juli 2021 (CGVS, p. 8-9) geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting en levensonderhoud - u kon overdag niet blijven op de plek waar u sliep en moest bedelen voor voedsel - , alsook op het vlak van administratie - u kreeg uw officiële verblijfsvergunning niet in orde binnen voormelde tijdsperiode (CGVS, p. 8-10) -, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.*

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd evenmin aan dat u uw rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat betreft uw verklaringen op straat te hebben moeten leven als een dakloze, moet hierbij een grote kanttekening gemaakt worden. Gedurende de hele week dat u in Italië verbleef, beschikte u 's avonds en 's nachts over een slaapplek. Dat u hier overdag niet terechtkon, verandert niets aan het feit dat u wel degelijk over onderdak beschikte (CGVS, p. 8-10). Bovendien had de organisatie Mosaico zich ertoe verbonden u te ondersteunen en onderdak te bieden tot u uw papieren in orde kon brengen. Uit de door

u neergelegde attestaten blijkt ook dat zij contact legden met de gemeente om u volwaardige huisvesting te kunnen aanbieden (CGVS, p. 10 en documenten 13 en 15 in de groene map).

Ook uw verklaringen te hebben moeten bedelen voor eten dienen met een korrel zout genomen te worden. Mosaico gaf u gedurende de week dat u er verbleef immers voedselbonnen waarmee u eten in de supermarkt kon kopen. Dat u nergens plek had om te koken (CGVS, p. 8), dient ook gezien te worden binnen de context waarin u zich bevond, met name een tijdelijk verblijf vooraleer u uw papieren in orde kon brengen en er een permanente oplossing voor u gevonden kon worden. Daarenboven dient ook nog toegevoegd te worden dat u gedurende de zeven dagen dat u in Italië verbleef twee- of driemaal pizza aangeboden kreeg van de persoon die u hielp namens Mosaico (CGVS, p. 8). Dit toont nogmaals aan dat zij u ter goeder trouw ondersteunden.

*Bovendien dient er op gewezen te worden dat u na het vernemen van uw subsidiaire beschermingsstatus terugkeerde naar Italië, waar u slechts een week verbleef vooraleer terug te komen naar België (CGVS, p. 8-9). Gedurende deze week ondernam u pogingen om uw status te officialiseren : de organisatie Mosaico hielp u om contact te leggen met de instanties die uw status in orde konden brengen (CGVS, p. 8-9 en documenten 13 en 15 in de groene map). Echter besliste u amper een week na aankomst en slechts drie dagen na het versturen van een mail naar de Italiaanse asielinstanties (document 12 in de groene map) om reeds terug te gaan naar België. Dergelijk handelen getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er uw rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.” Waar verzoeker meent dat het hem niet verweten kan worden geen inspanningen te hebben geleverd en dat zijn inspanningen bevestigd werden door Mosaico, treedt de Raad hem niet bij. Verzoeker kan immers bezwaarlijk voorhouden dat hij tijdens zijn verblijf van 2 tot 9 juli 2021 de nodige inspanningen zou hebben geleverd om in Italië zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te laten gelden. Dat hij de nodige inspanningen zou hebben ondernomen, vindt geen steun in de notities van zijn persoonlijk onderhoud waar hij verklaarde dat hij zelf niets gedaan heeft (CGVS verhoor verzoeker p. 9) en hij niet langer kon wachten omdat hij dan zelfmoord zou plegen (CGVS verhoor p. 10). Dat er sprake zou zijn van zelfmoordneigingen vindt verder geen steun in de door verzoeker neergelegde psychologische attesten (zie verder *infra*), waardoor hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn gezondheidstoestand niet in staat zou zijn geweest om in Italië zijn rechten te doen laten gelden. Verzoeker is niet in staat de bevindingen van de commissaris-generaal te weerleggen. Van verzoeker, die internationale bescherming geniet in Italië, mag worden verwacht dat hij zelf de nodige initiatieven neemt om zijn rechten te doen gelden of in staat is om op basis van concrete ervaringen waarmee hij zou zijn geconfronteerd, aan te tonen dat hij zijn rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. Voorgaande heeft hij niet aannemelijk gemaakt. De Raad ontwaart uit verzoekers verklaringen geen concrete ervaringen op basis waarvan vastgesteld kan worden dat hij buiten zijn wil om verhinderd zou zijn geweest om zijn rechten te doen laten gelden of op basis waarvan vastgesteld kan worden dat verzoeker nodige initiatieven daartoe zou hebben genomen. Verzoeker kan in dit verband geenszins volstaan met het op algemene wijze voorhouden dat hij al te lang wachtte en daarom al na acht dagen uit Italië is vertrokken.*

Ondanks de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden of zou hebben ondervonden in Italië, dient opgemerkt dat hij wel degelijk in de mogelijkheid was om er te werken via een interimcontract van drie maanden (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9, “interimcontract Italië”). Waar hij meent dat hij als een slaaf behandeld werd en slechts 300 euro per maand werd betaald, merkt de Raad op dat de interim tewerkstelling van verzoeker blijkens zijn voorgelegde contract kaderde binnen het project van sociale integratie en dat zijn tewerkstelling tot doel had om onder meer zijn vaardigheden te ontwikkelen. Verzoeker verdiende maandelijks 300 euro en als werkuren van maandag tot en met vrijdag van 13u tot 17u. Dat het niet (opnieuw) mogelijk zou zijn om als houder van een internationale beschermingsstatus tewerkgesteld te worden in Italië en bijgevolg in zijn eigen levensonderhoud alsook huisvesting te voorzien, wordt door verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt en blijkt evenmin uit de algemene informatie zoals beschreven in zijn verzoekschrift en het AIDA rapport (zie *supra*).

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder komt dan een loutere herhaling van de verklaringen die hij reeds heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud waardoor hij geen argumenten bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn verzoek.

Waar hij ter staving van zijn kwetsbaarheid opnieuw verwijst naar een psychologisch attest, komt hij niet verder dan de bewering als zou de commissaris-generaal hieromtrent niet gemotiveerd hebben.

Dergelijk betoog strookt echter niet met de inhoud van de bestreden beslissing waarin gemotiveerd werd wat volgt: *“De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en uw Libische nationaliteit staan niet ter discussie. Uw psychologisch attest wijst er enkel op dat u zich niet goed voelde en nood had aan stabiliteit, maar vermeldt verder geen ernstige psychische problemen. Uw tijdelijke verblijfstitel en arbeidscontract uit Italië staan niet ter discussie. Dat u lang heeft moeten wachten in Italië vooraleer er een beslissing genomen werd, zoals u in een van uw video’s uitlegt, wordt niet betwist. De video’s met betrekking tot het werk dat u moest doen, dienen gezien te worden in het kader voorafgaand aan het verkrijgen van internationale bescherming en veranderen ook niets aan deze beslissing.”* Dat er geen rekening gehouden werd met zijn psychologisch attest strookt aldus niet met de inhoud van de bestreden beslissing. Op basis van voormeld attest kan de Raad niet overgaan tot de vaststelling dat verzoeker een kwetsbaar profiel zou hebben waardoor hij in Italië terecht zou komen in een situatie van verregaande materiële deprivatie nu de Raad samen met de commissaris-generaal in het attest enkel kan lezen dat verzoeker steeds voor zichzelf heeft moeten zorgen en op zoek is naar stabiliteit, veiligheid en echte persoonlijke banden (stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7, psychologisch attest). Hieruit blijkt niet dat verzoeker omwille van zijn gezondheidssituatie niet in staat zou zijn om zijn rechten te doen laten gelden in Italië en zou terecht komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. De psychologische attesten waarnaar verzoeker refereert middels de aanvullende nota (stukken 1 en 2 gevoegd bij de aanvullende nota) kunnen voorgaande bevindingen niet doen ombuigen. Immers, in de psychologische attesten van 2 februari 2022 en 17 november 2021 leest de Raad opnieuw dat verzoeker nood heeft aan zekerheid en hoop om zich ergens te kunnen vestigen, doch niet als zou verzoeker omwille van zijn gezondheidstoestand zijn rechten in Italië, als begunstigde van internationale bescherming niet zou kunnen laten gelden.

Dat de Italiaanse autoriteiten niets ondernomen hebben naar aanleiding van zijn klacht en dat hij omwille van die klacht bejegend werd, getuigt evenmin van een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Niet alleen slaagde verzoeker erin om de weg te vinden tot de autoriteiten om een klacht in te dienen, daarnaast werd die klacht ook opgesteld in de vorm van een proces-verbaal (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, “klacht”). Dat er verder geen gevolg zou zijn gegeven aan die klacht, betekent geenszins dat verzoeker niet gehoord werd en nog minder als zouden de nationale autoriteiten niet in staat zijn de nodige bescherming te bieden indien dit ook nodig blijkt te zijn. Wat betreft de feiten zoals beschreven in de desbetreffende klacht merkt de Raad nog op dat het proces-verbaal werd opgesteld louter op basis van verzoekers verklaringen. Het proces-verbaal werd echter niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaten die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze aangifte, die aldus niet meer betreft dan de eigen verklaringen van verzoeker, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend. Voor het overige merkt de Raad op dat zelfs indien de feiten zich werkelijk hebben voorgedaan, dit enkel betekent dat verzoekers rugzak werd gestolen. Dergelijke diefstal kan, gelet op de aard van de feiten, bezwaarlijk beschouwd worden als een situatie waarin hij wordt blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling. Dat de Italiaanse autoriteiten niet in staat zijn de nodige bescherming te bieden waar nodig, blijkt uit voorgaande evenmin.

2.4. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Hij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Italië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Italië werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker concreet aantoonde dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of

vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

2.5. In deze omstandigheden blijkt ook geenszins dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/2 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien aan verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Italië die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Italië effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat de commissaris-generaal door te besluiten dat zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Een schending van de overige aangevoerde middelen blijkt evenmin.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift nog de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO